

סיכום לפרק "הכותב לאשתו"

מוחל לאשתו על חובת השבועה — הרי היא פטורה מחובה זו, לפי התנאים המדוייקים שהתנה עימה (מחילה רק כלפי תביעתו שלו ממנה, לו וליורשיו, לה וליורשיה ועוד). כאשר יש תובעים אחדים לנכסים, ואין הנכסים (המטלטלין) מספיקים לתשלום כל התביעות יש זכות קדימה ליורשים, אלא אם כן קדם ותפס אחד התובעים את הנכסים עוד בחיי החייב.

אף ששטר הכתובה הוא הראיה העיקרית לגבייתה, מכל מקום כאשר אין כתובה גובה האשה את עיקר הכתובה אם יש בידה גט או עדים שמת הבעל. כאשר יש לאשה שני שטרי כתובה מבעלה, הרי אם מוכח משאר תעודות וראיות שכתב לה הבעל שתי כתובות המוסיפות זו על זו — גובה שתיהן, ואם לאו גובה רק אחת מהן.

ביחס לזיתור על נכסי מלוג סוכם כי הבעל יכול לוותר (על ידי כתיבה או אמירה) על זכותו לפירות הנכסים, אם עשה תנאי זה לפני הנישואין. אולם אין הוא יכול לוותר על זכותו לרשת את רכושה אם היא מתה בחייו.

לענין שבועה סוכם כי מפני שלום בית אין אדם משביע את אשתו על גיהול משק הבית הרגיל. אבל הוא או יורשיו יכולים להשביעה אם נעשתה חנווניית או אפוטרופסית לנכסיו. אם מצוי שטר הכתובה ביד האשה הרי כרגיל היא נוטלת בלי להשבע, אלא אם כן הודתה שקיבלה מקצת ("פוגמת") או שמודה שהיה הסכום הכתוב בכתובה יתר מן ההסכם שהסכימו עליו ("פוחתת"). ובכל מקרה חייבת להשבע ליורשים.

רוב השבועות הללו ניתנות למחילה, שאם כתב הבעל שהוא